

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 206/2021-44

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou DEDÁK & Partners, s. r. o., Mostová 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Štefan Dedák, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 CoZm 16/2018-147 z 29. novembra 2018 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. marca 2019 elektronicky a 27. marca 2019 poštou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 152 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie a zároveň požaduje priznať mu náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia vyplýva, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 1 CbZm 514/2015 bol na základe návrhu [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobca“), 14. októbra 2015 vydaný zmenkový platobný rozkaz, proti ktorému sťažovateľ ako žalovaný v druhom rade podal námietky. Okresný súd na prejednanie námietok nariadil viacero pojednávaní. Vzhľadom na to, že strany sporu zhodne navrhli odročenie pojednávania nariadeného na 29. máj 2017 z dôvodu prebiehajúcich mimosúdnych rokovaní, okresný súd na základe § 163 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) konanie prerušil. Uznesenie o prerušení konania nadobudlo právoplatnosť 8. septembra 2017.

3. Keďže ani jedna zo strán nepodala do šiestich mesiacov od právoplatnosti uznesenia o prerušení konania návrh na pokračovanie v konaní, okresný súd uznesením č. k. 1 CbZm 514/2015-133 z 9. marca 2018 konanie zastavil s odvolaním sa na § 163 ods. 2 CSP. Okresný súd predmetným uznesením zároveň zrušil zmenkový platobný rozkaz proti sťažovateľovi ako žalovanému v druhom rade, dôvodiac, že *„nepodanie návrhu na pokračovanie v prerušenom konaní žalobcom sa v podstate rovná späťvzatiu žaloby“*.

4. Proti uzneseniu o zastavení konania a o zrušení zmenkového platobného rozkazu podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) napadnutým uznesením tak, že podľa § 389 ods. 1 písm. b) a d) a § 391 ods. 1 CSP uznesenie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že okresný súd vec nesprávne právne posúdil, keď v danej veci aplikoval ustanovenia Civilného sporového poriadku, ktorý je účinný od 1. júla 2016. Podľa názoru krajského súdu je na daný prípad nevyhnutné aplikovať ustanovenia zákona Občianskeho súdneho poriadku, teda právnu úpravu účinnú do 30. júna 2016, vzhľadom na prechodné ustanovenie CSP (§ 471 ods. 2), ktoré stanoví, že konania o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších právnych predpisov. Krajský súd pritom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3 Obdo 23/2018 z 25. júla 2018 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 79/2018.

6. V odôvodnení napadnutého uznesenia krajský súd zdôraznil, že pri aplikácii § 111 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku mala lehota na podanie návrhu na pokračovanie v konaní uplynúť až 8. septembra 2018 a okresný súd zastavil konanie 9. marca 2018, teda zjavne ešte pred uplynutím zákonnej lehoty jedného roka. Vzhľadom na uvedené vyhodnotil krajský súd procesný postup okresného súdu ako nesprávny a konštatoval, že predmetné uznesenie vydal bez toho, aby boli na jeho vydanie splnené zákonné podmienky, preto ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

7. V závere napadnutého uznesenia krajský súd doplnil, že považuje za nesprávnu argumentáciu žalobcu, podľa ktorého konanie o námietkach je samostatným konaním. Naopak, krajský súd prezentoval názor, že konanie o námietkach je potrebné vnímať ako neoddeliteľnú súčasť konania o zmenkovom platobnom rozkaze, pretože len spoločne tvoria jeden celok.

8. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že po zrušení uznesenia okresného súdu o zastavení konania a vrátení veci na ďalšie konanie bolo konanie pred okresným súdom opätovne zastavené, a to uznesením č. k. 1 CbZm 514/2015-154 z 23. apríla 2019. Následne krajský súd, rozhodujúc o odvolaní podanom sťažovateľom, uznesením č. k. 4 CoZm 16/2019-173 z 22. októbra 2020, ktoré nadobudlo právoplatnosť 8. decembra 2020, odvolanie odmietol. Predmetné konanie je tak právoplatne skončené. Z informácie poskytnutej okresným súdom ďalej vyplýva, že sťažovateľ 8. februára 2021 podal vo veci dovolanie, o ktorom bude rozhodovať najvyšší súd.

II. Argumentácia sťažovateľa

9. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým zrušil uznesenie okresného súdu o zastavení konania, argumentuje nasledujúcimi skutočnosťami:

a) krajský súd nesprávne zvolil právny základ na rozhodovanie o zastavení konania, čím boli porušené základné princípy súdneho konania (princíp právnej istoty a spravodlivého súdneho konania). Podľa názoru sťažovateľa napadnuté uznesenie vychádza z aplikácie nesprávnej právnej normy a záver krajského súdu, že na daný prípad bolo nevyhnutné aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, nemá oporu v platnom právnom poriadku ani v judikatúre. Sťažovateľ je presvedčený, že konanie o prerušení konania nemožno považovať za konanie o zmenkovom platobnom rozkaze, a preto bolo potrebné na túto „procesnú“ časť konania aplikovať právnu úpravu aktuálne platnú v čase rozhodovania, teda Civilný sporový poriadok.

b) záver, ku ktorému krajský súd dospel izolovanou aplikáciou a výkladom § 471 ods. 2 CSP, nerešpektuje požiadavku systematického výkladu Civilného sporového poriadku, pretože je podľa názoru sťažovateľa nelogické a ústavne nekonformné, aby prvostupňové konanie (vrátane procesných inštitútov) sa spravovalo ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku a následne odvolacie konanie príslušnými ustanoveniami nového procesného kódexu, pričom sťažovateľ poukazuje na tú skutočnosť, že samotný krajský súd už považoval za správne a nevyhnutné aplikovať (na odvolacie konanie) procesné ustanovenia Civilného sporového poriadku. Sťažovateľ zdôrazňuje, že prvostupňové a druhostupňové konanie tvoria jeden na seba naväzujúci celok, čo však krajský súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy.

c) konanie o prerušení konania, rovnako ako rozhodovanie o trovách konania, o odvolaní alebo dovolaní nie je možné považovať za konanie o zmenkovom platobnom rozkaze, a preto je nesprávne postupovať v ňom v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku; v tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 9/2018 z 26. júla 2018, v ktorom bolo konštatované, že „... aj za účinnosti Civilného sporového poriadku je pri rozhodovaní o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu súd povinný aplikovať ustanovenie § 175 O. s. p. v znení účinnom do 22. decembra 2015, avšak zároveň je povinný aj za účinnosti nového procesného kódexu v zmenkových veciach aplikovať jednotlivé ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom od 23. decembra 2015. Samotné rozhodnutie súdu však musí byť vydané podľa jednotlivých ustanovení Civilného sporového poriadku (k tomu vid' aj uznesenie najvyššieho súdu z 11. januára 2018, sp. zn. 3Obdo/37/2017, bod 17)... Keďže rozhodnutie o trovách konania bolo súdom prvej inštancie vydané za účinnosti CSP, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie rozhodnúť o trovách konania podľa ust. § 255 a nasl. CSP a nie podľa § 142 a nasl. OSP.“.

d) krajský súd vôbec nevykonal subsumpciu skutkového stavu pod hypotézu právnej normy a namiesto toho rozhodol na základe úvahy, z ktorej vôbec nevyplýva, či sú naplnené podmienky ustanovenia § 471 ods. 2 CSP pre aplikáciu ustanovení Občianskeho súdneho poriadku na celé prvostupňové konanie; v tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 33/2012.

e) krajský súd postupoval nezákonne, pričom ide o extrémne vybočenie z princípu spravodlivosti, a to takou interpretáciou a aplikáciou § 471 ods. 2 CSP, ktorá v sebe zahŕňa črty svojvôle.

f) krajský súd v danej veci prekročil svoju právomoc, pretože rozhodoval o veci, ktorá ani nebola zo strany žalobcu v podanom odvolaní namietaná, a to napriek tomu, že odvolací súd je rozsahom odvolania viazaný (§ 379 CSP). V tejto argumentačnej línii sťažovateľ poukazuje na tú skutočnosť, že žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie spočívajúce len v názore okresného súdu, že nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní sa vlastne rovná späťvzatiu žaloby, ale nenamietal, či o prerušení konania malo byť rozhodované podľa Občianskeho súdneho poriadku alebo Civilného sporového poriadku, či nedodržanie lehoty na zastavenie konania. Sťažovateľ zdôraznil, že k tejto (jedinej a kľúčovej) námietke žalobcu sa krajský súd vyjadril len okrajovo, keď uviedol, že s uvedeným právnym názorom súdu prvej inštancie sa nestotožňuje, pretože späťvzatie žaloby (návrhu) je prejavom toho, že žalobca ako *dominus litis* disponuje konaním, a zdôraznil, že nepodanie návrhu na pokračovanie v konaní v zákonnej lehote je úkon omisívny a naopak späťvzatie žaloby je podaním v zmysle § 123 ods. 1 CSP a musí obsahovať všetky zákonné náležitosti podľa § 127 CSP.

g) napadnuté uznesenie krajského súdu je arbitrárne, založené na svojvôli súdu a navyše nie je presvedčivo odôvodnené, keďže súd prevzal názor najvyššieho súdu, ktorý sa na daný prípad nevzťahoval. Krajský súd sa tak jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom nevyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie podstatné a právne významné.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavná sťažnosť sťažovateľa bola 17. októbra 2019 v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov pridelená sudcovi spravodajcovi Milošovi Maďarovi a v zmysle čl. II bodu 3.1 Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. januára 2021 do 31. decembra 2021 prerokovaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení uvedenom v záhlaví tohto uznesenia.

11. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým zrušil uznesenie súdu prvej inštancie o zastavení konania a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

12. Pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je úlohou ústavného súdu posúdiť, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

13. Ústavný súd konštatuje, že v danej veci je dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti proti predmetnému uzneseniu krajského súdu vyplývajúca z § 124 zákona o ústavnom súde vzhľadom na dátum jeho právoplatnosti (16. januára 2019, pozn.) zachovaná. Keďže posledný deň lehoty pripadol na sobotu, lehota uplynula najbližší nasledujúci pracovný deň, teda 18. marca 2019.

14. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom

súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

15. Pri posudzovaní ústavnej sťažnosti ústavný súd vychádzal z princípu subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o ústavných sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Zmysel a účel subsidiárneho postavenia ústavného súdu pri ochrane základných práv a slobôd spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Právomoc ústavného súdu predstavuje v tomto kontexte *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ku ktorého uplatneniu dôjde až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu, ktorého právne dôsledky sú premietnuté do § 56 ods. 2 a do § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (m. m. III. ÚS 149/04).

16. Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí mimo sústavu všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov všeobecnými súdmi s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Interpretácia a aplikácia právnych predpisov je totiž primárne úlohou všeobecných súdov, pričom zásah ústavného súdu je namieste len v prípade najvážnejších pochybení predstavujúcich porušenie základných práv a slobôd garantovaných ústavou, predovšetkým, keď rozhodovací proces vykazuje znaky arbitrárnosti. O arbitrárnosti a svojvôli pri výklade zákonného predpisu všeobecným súdom by pritom bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 494/2014).

17. Z ústavného postavenia ústavného súdu tiež vyplýva, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležité zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

18. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že arbitrárnosť rozhodnutia všeobecného súdu môže vyplývať aj z ústavne nekonformného výkladu ustanovení právnych predpisov aplikovaných na prerokovaný skutkový prípad. Právomoc ústavného súdu konštatovať porušenie základného práva účastníka konania na súdnu ochranu je založená v prípade, ak dospeje k záveru, že napadnuté rozhodnutie všeobecného súdu je v rozpore s požiadavkou ústavne konformného výkladu právnych predpisov (III. ÚS 307/2012).

19. Základom interpretácie a aplikácie každej právnej normy v materiálnom právnom štáte je pritom určenie účelu právnej úpravy, vymedzenie jej rozsahu a identifikácia jej obsahu. Nevyhnutnou súčasťou rozhodovacej činnosti súdov zahŕňajúcej aplikáciu abstraktných právnych noriem na konkrétne okolnosti individuálnych prípadov je zisťovanie obsahu a zmyslu právnej normy uplatňovaním jednotlivých metód právneho výkladu. Ide vtedy o metodologický postup, v rámci

ktorého nemá žiadna z výkladových metód absolútnu prednosť, pričom jednotlivé uplatnené metódy by sa mali navzájom dopĺňať a viesť k zrozumiteľnému a racionálne zdôvodnenému vysvetleniu textu právneho predpisu (III. ÚS 294/2018).

20. V posudzovanej veci sťažovateľ nesúhlasí s interpretáciou a aplikáciou prechodného ustanovenia Civilného sporového poriadku (§ 471 ods. 2), ktoré stanoví, že konania o zmenkovom platobnom rozkaze a šekovom platobnom rozkaze začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona (1. júl 2016, pozn.) sa dokončia podľa doterajších predpisov. V predmetnom konaní o zmenkovom platobnom rozkaze, ktoré začalo v roku 2015 podľa § 175 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku a ktoré po podaní námietok zo strany sťažovateľa pokračovalo už za účinnosti nového procesného predpisu, okresný súd prerušil a následne zastavil konanie v lehote určenej podľa CSP, čo krajský súd považoval za nesprávny procesný postup, keďže mal podľa jeho názoru postupovať podľa OSP. Úlohou ústavného súdu je preto posúdiť, či spôsob interpretácie a aplikácie § 471 ods. 2 CSP zvolený krajským súdom je v danom prípade výsledkom ústavne konformného výkladu, teda inými slovami, či sú závery krajského súdu prezentované v napadnutom uznesení ústavne udržateľné.

21. Citované ustanovenie § 471 ods. 2 CSP zaviedlo výnimku z inak dôsledne dodržiavaného princípu okamžitej aplikovateľnosti procesnoprávných noriem, ktorý znamená, že nová procesná úprava sa použije na všetky konania, a to aj na konania začaté pred dňom účinnosti Civilného sporového poriadku. Keďže zákonodarcu vypustil z normatívneho textu inštitút zmenkového platobného rozkazu, predovšetkým z dôvodu zákazu použitia zmenky v spotrebiteľských vzťahoch, bolo potrebné na tieto špecifické konania ustanoviť výnimku zo základného pravidla okamžitej aplikovateľnosti CSP a stanoviť, že sa dokončia podľa doterajších predpisov.

22. V prerokúvanej veci sťažovateľa je tak vzhľadom na jednoznačnosť textu právnej normy potrebné prezumovať, že v prípade, ak by úmyslom zákonodarcu bolo prostredníctvom tejto právnej úpravy nevyňať konania o zmenkovom platobnom rozkaze z režimu novej právnej úpravy, bolo práve na zákonodarcovi, aby takúto výnimku nestanovil. Keďže v texte právnej normy svoju vôľu výslovne a nesporne prejavil, je potrebné prijať záver, že tak učiniť chcel.

23. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že krajský súd v jeho relevantnej časti uviedol, že na daný prípad bolo nevyhnutné aplikovať ustanovenia OSP, a preto na vydanie uznesenia o zastavení konania neboli splnené zákonné podmienky, pričom poukázal aj na relevantnú judikatúru najvyššieho súdu. Ústavný súd zastáva názor, že túto interpretáciu, ktorú si krajský súd v napadnutom uznesení osvojil, nemožno považovať za arbitrárnu, resp. ústavne nekonformnú alebo takú, ktorá by bola v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti.

24. Pokiaľ ide o tvrdenie sťažovateľa, že konanie o prerušení konania o námietkach proti zmenkovému platobnému rozkazu, nie je možné považovať za konanie o zmenkovom platobnom rozkaze, je v tejto súvislosti potrebné prisvedčiť krajskému súdu, ktorý prezentoval názor, že konanie o námietkach je potrebné vnímať ako neoddeliteľnú súčasť konania o zmenkovom platobnom rozkaze, pretože len spoločne tvoria jeden celok.

25. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu prekročil svoju právomoc tým, že rozhodoval o veci, ktorá ani nebola zo strany žalobcu v podanom odvolaní namietaná, ústavný súd poukazuje na povinnosť odvolacieho súdu skúmať vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok, t. j. z úradnej povinnosti prihliadať na tieto vady, aj keď odvolateľom

uplatnené neboli. Žalobca navyše v podanom odvolaní poukázal na znenie § 175 ods. 3 OSP, ktorý sa aplikuje na základe § 471 ods. 2 CSP, čím implicitne predostrel názor, že okresný súd mal v prejednávanej veci postupovať podľa Občianskeho súdneho poriadku.

26. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené konštatuje, že nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré bolo potrebné zrušiť prvoinštančné uznesenie o zastavení konania a vyhovieť odvolaniu žalobcu. Vzhľadom na uvedené ústavný súd hodnotí, že žiadna z prezentovaných námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu neobstojí a je potrebné ich považovať za neopodstatnené.

27. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

28. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom namietaných práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

29. Nad rámec uvedeného ústavný súd zdôrazňuje, že osobitosťou prerokovanej veci je skutočnosť, že predmetom prieskumu je zrušujúce rozhodnutie krajského súdu, čo znamená, že konanie na všeobecných súdoch ďalej pokračovalo. V danom prípade teda ešte nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci. Ako to vyplýva zo zistení ústavného súdu, okresný súd po vrátení veci ďalej konal a konanie opätovne zastavil, pričom krajský súd opakovane rozhodoval o odvolaní sťažovateľa a najvyšší súd bude rozhodovať o dovolaní podanom sťažovateľom.

30. Pridržiavajúc sa svojej stabilnej judikatúry, ústavný súd poukazuje na to, že základné právo na súdnu ochranu, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie je „výsledkové“, to znamená, musí mu zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Aj z ďalšej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 79/03, I. ÚS 236/03), obdobne ako z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (napr. Komanický c. Slovenská republika, rozsudok zo 4. 6. 2002) vyplýva, že ústavný súd a Európsky súd pre ľudské práva overujú, či konanie posudzované ako celok bolo spravodlivé v zmysle čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru.

31. Keďže predmetné konanie nebolo napadnutým uznesením krajského súdu skončené, naopak, všeobecné súdy ďalej rozhodovali (rozhodujú) vo veci sťažovateľa, aj s ohľadom na túto skutočnosť bolo potrebné ústavnú sťažnosť vyhodnotiť ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu